

Arrest

nr. 289 082 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guillemínlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. POELMAN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren op (...) 2003 in het subdorp Sidikhel van het dorp Shah Kot (district Tagab, provincie Kapisa). U werd tot 30 juni 2021 als minderjarig beschouwd. U woonde in Sidikhel tot ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan. U ging tot de zesde graad naar de Shahed Hafizullah school. Hierna hielp u uw vader met de handel van granaatappels en het cultiveren van maïs.

Uw dorp werd tweemaal binnengevallen door de Taliban: zes of zeven jaar geleden en nogmaals twee jaar geleden. De Taliban behandelden de lokale bevolking slecht. De mensen moesten ushr (islamitische belasting) betalen. Ook uw vader moest ushr betalen aan de Taliban. Hij gaf hen te kennen hiertoe niet in staat te zijn, gezien hij maar net genoeg geld had om zijn eigen gezin te onderhouden. In plaats van ushr vroegen de Taliban uw vader dan maar om eten. Drie of vier keer kwamen Taliban naar jullie huis voor een maaltijd. Op een dag meldde de Taliban aan uw vader dat een commandant genaamd Mawlawi Khatab naar de regio zou komen en dat uw vader hem een speciale maaltijd moest aanbieden. Uw vader kon echter enkel een gewone maaltijd geven. Eén dag later klopten de Taliban opnieuw aan. Uw jongere broer Nabuhar werd gestuurd om de deur open te doen. Hij zei tegen de Taliban dat er geen mannelijke gezinsleden thuis waren, waarop zij opnieuw vertrokken. De volgende dag kwamen de Taliban nogmaals langs bij uw vader. Hij diende zich aan te sluiten voor jihad (heilige oorlog), gezien hij geen ushr of eten kon aanbieden. Vijf of zes dagen later kwam de Taliban andermaal langs met dezelfde boodschap, waarna ze vertrokken. Wederom kwamen de Taliban vijf of zes dagen later naar uw vader en ditmaal zeiden ze hem dat hij mee moest komen voor een gesprek met Mawlawi Khatab. Uw vader werd meegenomen naar Malakhan, waar hij werd doodgeschoten. Dorpelingen brachten zijn lichaam terug naar Sidikhel.

Een week later kwamen twee strijders van Mawlawi Khatab naar uw huis en eisten dat u zich moest aansluiten voor jihad. Indien u dit niet zou doen zou u problemen krijgen. Uw moeder besloot dat het te gevaarlijk werd voor u om te blijven, waarna u en uw familie uit veiligheidsoverwegingen naar Parwan verhuisden. In Parwan verbleef u ongeveer twintig dagen bij uw tante in Shaka (district Bagram). In Shaka verdachten dorpelingen u van spionage voor de Taliban vanwege uw herkomstregio en verwittigden de overheid. Het leger kwam langs bij het huis van uw tante, maar u verborg zich in een tandur (traditionele oven). Vervolgens vertrok u met de auto naar Kabul, van waaruit u de bus nam tot in Nimruz en Afghanistan ontluchtte.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U arriveerde in België op 28 december 2020 en diende daags nadien een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een brief ter bevestiging van uw problemen neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn.

Uw gebrekkige kennis en tal van onlogische verklaringen ondermijnen het geloof van uw beweerde problemen. U verklaart dat leden van de Taliban drie of vier keer naar uw huis kwamen om eten te vragen. U kan echter niet met zekerheid zeggen of het dan wel drie of vier keer zou zijn voorgevallen (NPO, p.15). U stelt dat de Taliban naar u thuis kwamen om te eisen dat uw vader aansloot doch kan u niet met zekerheid zeggen of het over twee of drie personen ging (NPO, p.18). Gezien de ernst van dergelijke bezoeken kan verwacht worden dat u het exacte aantal wel degelijk kent. Daarnaast verklaart u dat Taliban drie keer naar u thuis kwamen om uw vader te verplichten om deel te nemen aan jihad (NPO, p.20). De derde keer werd uw vader meegenomen door de Taliban voor een gesprek met leider Mawlawi Khatab, gaat u verder (NPO, p.16 & p.21). Het verbaast dat de Taliban maar liefst drie of vier keer langskwamen voor eten en vervolgens nog eens drie keer om uw vader kenbaar te maken dat hij bij hen moet aansluiten. Dergelijk geduld strookt niet met het doortastende gedrag van deze terroristische organisatie. Dat de Taliban genoeg zouden nemen met iemand die meermaals weigert en uitstel vraagt, strookt geenszins met het gedrag van deze gewelddadige organisatie. Bovendien

moge men verwachten dat de Taliban bij de eerste keer uw vader meenemen om hem zo niet de kans te geven om op de vlucht te slaan. Dat hij dit na een eerste waarschuwing van de Taliban bovendien niet zou gedaan hebben is mogelijks nog onlogischer. Het spreekt eerder voor zich dat hij onmiddellijk op de vlucht slaat. Ook zeer frappant is dat Taliban genoeg zouden nemen met een kind dat verklaart dat zijn vader en broer niet thuis zijn, om vervolgens gewoon weer te vertrekken (NPO, p.19). Dit raakt werkelijk kant noch wal. Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat ze het huis betreden en uw vader zoeken en/of hun maaltijd komen opeisen. Op de vraag of er een reden is waarom ze uw vader niet eerder meenamen, antwoordt u dat Taliban mensen de tijd geven om dergelijke beslissingen te nemen (NPO, p.21). Dit antwoord slaat opnieuw nergens op.

Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. U verklaart dat uw vader geen 'speciale maaltijd' kon bereiden voor de Taliban omdat dit te kostelijk was (NPO, p.15). Het is weinig aannemelijk dat uw vader dit zou weigeren gezien het risico dat hiermee gepaard gaat. Men moge verwachten dat hij al het nodige doet om dit alsnog te kunnen bereiden. Bovendien verklaart u dat uw vlucht uit Afghanistan ongeveer 8000 dollar heeft gekost, wat betaald werd door uw oom. Dat familieleden van u enerzijds welvarend blijken te zijn maar uw vader anderzijds geen maaltijd zou kunnen bereiden voor de Taliban strookt geenszins. Het spreekt voor zich dat uw vader in zo'n benarde situatie meteen naar uw oom stapt voor financiële hulp, indien waargebeurd (NPO, p.26). Het is erg merkwaardig dat iemand zulke ernstige problemen met de Taliban wilt riskeren door geen extra moeite te doen voor een maaltijd.

Daarnaast is het wel erg opvallend dat u initieel verklaart dat uw vader drie maanden voor uw vertrek overleed, tijdens de laatste maand van het jaar 1398, kort voor het nieuwe jaar, in de maand hout (NPO, p.6). Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd wanneer uw vader overleed en antwoordt u dit niet te weten. U wordt daarna gevraagd of u zich dan de maand herinnert, maar ook daarop blijkt u zelfs geen antwoord op te kunnen geven (NPO, p.22). Dat u hier geen eenduidig antwoord op kan geven is tekenend en opnieuw een aanwijzing dat uw vader in werkelijkheid helemaal niet vermoord werd door de Taliban. Daarnaast verklaart u in het dorp te zijn gebleven nadat uw vader gedood werd (NPO, p.22). Ook dit verbaast enorm. Dit zou toch het moment moeten zijn geweest waarop u en uw gezin het dorp ontvluchtten. Geconfronteerd met deze bizarre reactie op de dood van uw vader, verklaart u dat jullie dachten dat de problemen voorbij waren, gezien uw vader problemen kende en hij reeds gedood werd (NPO, p.22). Deze verklaring kan absoluut niet serieus worden genomen. Dient verder ook te worden opgemerkt dat het nergens op slaat dat de Taliban de moeite zouden nemen om uw vader uiteindelijk te ontvoeren en te vermoorden, in plaats van dit ter plaatse bij jullie thuis te doen. Verder is het ook volstrekt onduidelijk waarom u na de dood van uw vader bij de Taliban zou moeten aansluiten, gezien uit uw relaas moet blijken dat alleen uw vader problemen met hen zou gekend hebben. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het zeer onlogisch is dat deze twee personen die u thuis kwamen opzoeken, en waarvan u bovendien de naam niet kent, u niet onmiddellijk meenemen maar u eerst een waarschuwing komen geven dat ze u gaan rekruteren (NPO, p.22 en p.23).

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer de deur niet opendeed toen de Taliban aan de deur klopten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat uw broer de deur wel degelijk opendeed (NPO, p.16 & p.19). Dat u dit niet zo zou verklaard hebben lijkt uitgesloten (NPO, p.20). Zo geeft u zelf aan dat uw verklaringen bij DVZ opnieuw aan u werden voorgelezen (NPO, p.20), waardoor men moge verwachten dat u toen deze 'fout' ook had mogen aangeven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u nadien zou hebben gekend, nadat u verklaart voor de Taliban te zijn gevlucht. U verklaart dat u beschuldigd werd van spionage, al weet u bevreemdend genoeg niet door wie (NPO, p.16 & p.24). Het bezoek van het leger aan het huis van uw oom, als reactie op iemand die u zou hebben beschuldigd van spionage, overtuigt ook niet. Hoewel u verklaart zich te hebben verborgen in een oven, verbaast het dat het leger niet binnenkomt en het huis doorzoekt als er zo'n ernstige beschuldigingen worden onderzocht. Daarnaast kan u ook het aantal soldaten niet opgeven die naar dit huis kwamen (NPO, p.25). De redenering dat een jonge zoon van een alleenstaande vrouw sowieso gezien zou worden als spion van Taliban omdat hij uit een andere regio vlucht, raakt ook kant noch wal. Dat insinueert dat elke intern ontheemde persoon gezien zou worden als een medewerker van de Taliban. Dat bovendien alleen u en niet de rest van uw familieleden van spionage zouden beschuldigd worden is opnieuw weinig logisch te noemen. Dergelijke

vaststellingen bevestigen dat ook aan deze beschuldiging van spionage geen enkel geloof gehecht kan worden.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud dateert van 18 augustus 2021 en dus rond de periode dat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara bevestigt hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de handgeschreven brief waarin iemand uw problemen zou bevestigen, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Voor de volledigheid wenst het CGVS toch op te merken dat u enkel kopieën neerlegt en geen originele stukken. De bewijswaarde van kopieën zijn, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, überhaupt beperkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het

reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als

actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen. In dit kader voert hij als eerste middel de schending van het recht van verdediging “door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing” aan. Daarnaast stelt hij ook dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden zijn.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een vierde middel voert verzoeker nog de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. In dit kader voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging “door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- “Origineel document met verklaring lokale verantwoordelijken van Parwan /Bagram”;
- “Origineel document met verklaring van lokale verantwoordelijken van Sedikhel”;
- Knack: VN: 23 miljoen mensen lijden acuut honger in Afghanistan;
- The New Humanitarian: Afghanistan's crises, by the numbers;
- UNDP evaluatie: “*Millions of Afghan lives and livelihoods in danger without support, says UN Development Programme Chief*”;
- Podcast Vranckx-Byloo: Waarom Afghaanse vaders geen andere keuze hebben dan hun dochters te verkopen;
- Reuters: UN chief tells Security Council: Afghanistan “*hanging by thread*”;
- Attest en foto van overleden moeder.

Op 25 april 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met daarbij gevoegd de “*gecorrigeerde versie van de overlijdensakte van de moeder*”.

Op 26 april 2022 maakt verweerder een nota met opmerkingen over (hierna: verweernota).

Op 1 juni 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met daarbij gevoegd de volgende stukken:

- Nota met opmerkingen van verweerder;
- Nota Vluchtelingenwerk: Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS;
- Knack: Minstens veertig doden bij luchtaanvallen in Afghanistan;
- Al Arabiya: UN: ISIS now in all Afghan provinces, Taliban responding with extrajudicial killings;
- Reuters: Deadly blasts claimed by Islamic State hit northern Afghan cities;
- Het Laatste Nieuws : Islamitische Staat eist aanslagen op moskee en bus in Kaboel op;
- BBC: Kabul blasts kill six and wound 20 at boys' school;
- Origineel van overlijdensakte van de moeder;
- UNDP: Millions of Afghan lives and livelihoods in danger without support;
- Knack: VN: 23 miljoen mensen lijden acuut honger in Afghanistan.

Op 26 september 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met daarbij gevoegd de volgende stukken:

- foto's in beschutte werkplaats;
- Brief directeur beschutte werkplaats;
- Nota Nansen: Beschermingsnood van Afghaanse man.

In een aanvullende nota van 3 februari 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- het EUAA-rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- het EASO-rapport “*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- het EUAA-rapport “*Afghanistan: Targeting of Individuals*” van augustus 2022;
- het EUAA COI -rapport “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023.

2.2. Er weze aan herinnerd dat de procedure voor de Raad in essentie schriftelijk is, zoals bepaald in artikel 39/60 van Vreemdelingenwet, waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt die in het raam van een geding voor de Raad kunnen of moeten worden ingediend, met name het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de procedurestukken voorzien in artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Uit de lezing van de aanvullende nota van verzoeker van 1 juni 2022 blijkt dat verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op de verweernota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Gelet op voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan de aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en dient zij uit de debatten te worden geweerd voor zover zij betrekking heeft op voormelde gegevens.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn.

Uw gebrekkige kennis en tal van onlogische verklaringen ondermijnen het geloof van uw beweerde problemen. U verklaart dat leden van de Taliban drie of vier keer naar uw huis kwamen om eten te vragen. U kan echter niet met zekerheid zeggen of het dan wel drie of vier keer zou zijn voorgevallen (NPO, p.15). U stelt dat de Taliban naar u thuis kwamen om te eisen dat uw vader aansloot doch kan u niet met zekerheid zeggen of het over twee of drie personen ging (NPO, p.18). Gezien de ernst van dergelijke bezoeken kan verwacht worden dat u het exacte aantal wel degelijk kent. Daarnaast verklaart u dat Taliban drie keer naar u thuis kwamen om uw vader te verplichten om deel te nemen aan jihad (NPO, p.20). De derde keer werd uw vader meegenomen door de Taliban voor een gesprek met leider Mawlawi Khatib, gaat u verder (NPO, p.16 & p.21). Het verbaast dat de Taliban maar liefst drie of vier keer langskwamen voor eten en vervolgens nog eens drie keer om uw vader kenbaar te maken dat hij bij hen moet aansluiten. Dergelijk geduld strookt niet met het doortastende gedrag van deze terroristische organisatie. Dat de Taliban genoeg zouden nemen met iemand die meermaals weigert en uitstel vraagt, strookt geenszins met het gedrag van deze gewelddadige organisatie. Bovendien moge men verwachten dat de Taliban bij de eerste keer uw vader meenemen om hem zo niet de kans te geven om op de vlucht te slaan. Dat hij dit na een eerste waarschuwing van de Taliban bovendien niet zou gedaan hebben is mogelijks nog onlogischer. Het spreekt eerder voor zich dat hij onmiddellijk op de vlucht slaat. (...)

Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. U verklaart dat uw vader geen ‘speciale maaltijd’ kon bereiden voor de Taliban omdat dit te kostelijk was (NPO, p.15). Het is weinig aannemelijk dat uw vader dit zou weigeren gezien het risico dat hiermee gepaard gaat. Men moge verwachten dat hij al het nodige doet om dit alsnog te kunnen bereiden. Bovendien verklaart u dat uw vlucht uit Afghanistan ongeveer

8000 dollar heeft gekost, wat betaald werd door uw oom. Dat familieleden van u enerzijds welvarend blijken te zijn maar uw vader anderzijds geen maaltijd zou kunnen bereiden voor de Taliban strookt geenszins. Het spreekt voor zich dat uw vader in zo'n benarde situatie meteen naar uw oom stapt voor financiële hulp, indien waargebeurd (NPO, p.26). Het is erg merkwaardig dat iemand zulke ernstige problemen met de Taliban wilt riskeren door geen extra moeite te doen voor een maaltijd.

Daarnaast is het wel erg opvallend dat u initieel verklaart dat uw vader drie maanden voor uw vertrek overleed, tijdens de laatste maand van het jaar 1398, kort voor het nieuwe jaar, in de maand hout (NPO, p.6). Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd wanneer uw vader overleed en antwoordt u dit niet te weten. U wordt daarna gevraagd of u zich dan de maand herinnert, maar ook daarop blijkt u zelfs geen antwoord op te kunnen geven (NPO, p.22). Dat u hier geen eenduidig antwoord op kan geven is tekenend en opnieuw een aanwijzing dat uw vader in werkelijkheid helemaal niet vermoord werd door de Taliban. Daarnaast verklaart u in het dorp te zijn gebleven nadat uw vader gedood werd (NPO, p.22). Ook dit verbaast enorm. Dit zou toch het moment moeten zijn geweest waarop u en uw gezin het dorp ontvluchtten. Geconfronteerd met deze bizarre reactie op de dood van uw vader, verklaart u dat jullie dachten dat de problemen voorbij waren, gezien uw vader problemen kende en hij reeds gedood werd (NPO, p.22). Deze verklaring kan absoluut niet serieus worden genomen. (...) Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het zeer onlogisch is dat deze twee personen die u thuis kwamen opzoeken, en waarvan u bovendien de naam niet kent, u niet onmiddellijk meenemen maar u eerst een waarschuwing komen geven dat ze u gaan rekruteren (NPO, p.22 en p.23).

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt verder ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer de deur niet opendeed toen de Taliban aan de deur klopten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat uw broer de deur wel degelijk opendeed (NPO, p.16 & p.19). Dat u dit niet zo zou verklaard hebben lijkt uitgesloten (NPO, p.20). Zo geeft u zelf aan dat uw verklaringen bij DVZ opnieuw aan u werden voorgelezen (NPO, p.20), waardoor men moge verwachten dat u toen deze 'fout' ook had mogen aangeven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u nadien zou hebben gekend, nadat u verklaart voor de Taliban te zijn gevlucht. U verklaart dat u beschuldigd werd van spionage, al weet u bevreemdend genoeg niet door wie (NPO, p.16 & p.24). Het bezoek van het leger aan het huis van uw oom, als reactie op iemand die u zou hebben beschuldigd van spionage, overtuigt ook niet. Hoewel u verklaart zich te hebben verborgen in een oven, verbaast het dat het leger niet binnenkomt en het huis doorzoekt als er zo'n ernstige beschuldigingen worden onderzocht. Daarnaast kan u ook het aantal soldaten niet opgeven die naar dit huis kwamen (NPO, p.25). De redenering dat een jonge zoon van een alleenstaande vrouw sowieso gezien zou worden als spion van Taliban omdat hij uit een andere regio vlucht, raakt ook kant noch wal. Dat insinueert dat elke intern ontheemde persoon gezien zou worden als een medewerker van de Taliban. Dat bovendien alleen u en niet de rest van uw familieleden van spionage zouden beschuldigd worden is opnieuw weinig logisch te noemen. Dergelijke vaststellingen bevestigen dat ook aan deze beschuldiging van spionage geen enkel geloof gehecht kan worden. (...)

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara bevestigt hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de handgeschreven brief waarin iemand uw problemen zou bevestigen, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kan staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Voor de volledigheid wenst het CGVS toch op te merken dat u enkel kopieën neerlegt en geen originele stukken. De bewijswaarde van kopieën zijn, gelet op het feit dat deze makkelijk manipuleerbaar zijn, überhaupt beperkt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal vooreerst dat het persoonlijk onderhoud maar twee uur en vijfenveertig minuten heeft geduurd, waarbij de pauze van twintig minuten nog moet worden afgetrokken. Hij wijst erop dat een persoonlijk onderhoud tot vier uur kan duren en begrijpt niet waarom er *in casu* geen gebruik werd gemaakt van die tijd om aan te dringen op gedetailleerde antwoorden. Vooreerst wordt benadrukt dat de duur van het persoonlijk onderhoud geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Aan verzoeker werd aan het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of hij nog andere redenen had dan degenen die door hem werden aangehaald omwille waarvan hij zijn land van herkomst had verlaten, waarop hij ontkennend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Hij verklaarde aan het einde van het persoonlijk onderhoud ook expliciet dat hij niets meer toe te voegen had (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). Ook de raadsman van verzoeker, die aan het einde van het persoonlijk onderhoud het woord kreeg, maakte geen opmerkingen aangaande de duur of het verloop van het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet concretiseert welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert welke bijkomende vragen nog gesteld hadden moeten worden, noch aantoot hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Het louter inhoudelijk bekritisieren van de vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit de commissaris-generaal terecht besloot tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, volstaat hiertoe niet, te meer uit wat volgt blijkt dat verzoeker er met deze inhoudelijke kritiek niet in slaagt de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Derhalve kan ook het louter opwerpen van een bepaalde duur van het persoonlijk onderhoud geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker meent verder dat er te weinig rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij wijst erop dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud net achttien jaar was geworden en stelt dat de commissaris-generaal zijn antwoorden heeft beoordeeld alsof het verklaringen betroffen van een volwassene. Hij is van mening dat de beslissing in strijd is met de beginselen van het UNHCR betreffende de geloofwaardigheid van verklaringen afgelegd in het kader van een verzoek om internationale bescherming, ingediend door een niet-begeleide minderjarige.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet concretiseert welke verklaringen werden beoordeeld alsof het verklaringen betroffen van een volwassene en in welke mate dit van invloed zou kunnen zijn op de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier bleek dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud net meerderjarig was geworden. Blijkens verzoekers eigen verklaringen speelden de gebeurtenissen waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en risico op ernstige schade steunt zich af in de periode vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor moet worden vastgesteld dat verzoeker al een leeftijd had waarop van hem wel degelijk kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om internationale bescherming.

Waar werd vastgesteld dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of de taliban drie of vier keer langskwamen om eten te vragen, citeert verzoeker zijn verklaringen. Hierbij stelt hij dat hij steeds hetzelfde cijfer drie heeft vermeld van de echt belangrijke bezoeken namelijk deze met betrekking tot de vraag tot deelname aan de jihad en dat hij voor de daaraan voorafgaande minder bedreigende bezoeken met betrekking tot het eten dat zijn vader moest voorzien steeds sprak over drie of vier keer. Verzoeker wijt zijn verklaringen met betrekking tot de taliban die langskwamen voor eten dan ook aan het gegeven dat het hier om minder belangrijke en minder bedreigende bezoeken ging, doch brengt geen enkele concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat deze bezoeken minder belangrijk of minder bedreigend zouden zijn.

De Raad ziet echter niet in op welke manier deze bezoeken minder belangrijk of minder bedreigend zouden zijn. Ze vinden immers plaats in een context waarbij verzoeker er niet in slaagde ushr te betalen aan de taliban, maar hem werd toegestaan om in plaats van ushr de taliban van voedsel te voorzien. Het is dan ook niet aannemelijk dat het bezoek van de taliban in een dergelijke context werd aanzien als minder belangrijk. Bijgevolg kon wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij enigszins specifiek kan duiden over hoeveel bezoeken van de taliban het gaat. Deze gegevens maken dan ook integraal deel uit van de kern van verzoekers asielrelaas, aangezien de beweerde problemen met de taliban verder voortspuiten uit het niet kunnen verstrekken van eten voor de commandant die zou langskomen.

Waar verzoeker met betrekking tot het aantal bezoeken van de taliban inzake de vraag om jihad te doen stelt dat hij steeds het cijfer drie heeft vermeld, gaat hij eraan voorbij dat met betrekking tot deze bezoeken werd vastgesteld dat verzoeker niet met zekerheid kon zeggen of het over twee of drie personen ging die telkenmale langskwamen. Het argument dat hij niet zelf de taliban te woord stond en hij van zijn vader vernam dat het nu eens ging over twee personen en later over drie waardoor hij in zijn antwoorden heeft gesproken van twee of drie bezoekende talibanleden overtuigt niet. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifiek gevraagd werd met hoeveel personen er aan de deur stonden bij zijn broer. Met deze vraag werd verzoeker naar een specifiek moment bevraagd, namelijk wanneer de taliban langskwamen en zijn broer de deur opende met de boodschap dat er geen mannelijke familieleden thuis waren. In het licht van de door verzoeker geschetste context kan overigens worden aangenomen dat hierover later onderling concreet is gesproken, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker niet nader kon duiden of er twee of drie talibanleden voor de deur stonden.

Dat hierover werd gesproken blijkt overigens zelfs uit verzoekers verdere verklaringen, wanneer nogmaals expliciet gevraagd werd of er twee of drie personen aan de deur stonden. De Raad stelt vast dat verzoeker op dat moment de gezegden van zijn broer herhaalde en derhalve stelde *“het was donker, ik heb er twee gezien, ik heb met een persoon gesproken en de andere stond iets verder”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Bijgevolg kon van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij dit op die manier ook kan weergeven wanneer hem een eerste keer werd gevraagd met hoeveel ze aan de deur stonden bij zijn broer (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Het argument dat verzoeker wanneer hij zelf in oogcontact kwam met de bezoekende taliban wel een ander cijfer heeft genoemd, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal een zeer gebrekkig beeld heeft over de *modus operandi* van de taliban in gebieden onder hun controle. Hij merkt in dit verband op dat de taliban in de praktijk de plaatselijk bevolking niet met geweld onder controle proberen te krijgen, maar er eerst vaak iets met aandrang wordt gevorderd en op een gebrek aan medewerking niet direct krachtdadig wordt gereageerd, maar wel hoger wordt gerapporteerd en heel vaak nog een tweede kans wordt gegeven waarna een tweede weigering weer hogerop wordt gerapporteerd. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat er van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Verzoeker beperkt zich overigens slechts tot louter blote beweringen, zonder enige concrete grondslag. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de taliban tweede kansen geeft waarover verzoeker in zijn betoog spreekt, stelt de Raad vast dat de taliban in onderhavig geval wel uiterst inschikkelijk is geweest en verzoekers vader zeer veel kansen heeft gekregen. De taliban kreeg hier immers te maken met iemand die reeds een bepaalde gunst werd verleend, wegens de onmogelijkheid om te ushr te betalen en die het aandurfde om vervolgens te weigeren de door de taliban gevraagde speciale maaltijd voor de talibancommandant te bereiden. In een dergelijke context zou wel degelijk worden verwacht dat de taliban bij de eerste keer dat zij hierna langskwamen zijn vader zouden meenemen om hem zo niet de kans te geven om op de vlucht te slaan. Ook louter het gegeven dat verzoekers vader dit na een eerste waarschuwing van de taliban bovendien niet zou gedaan hebben, bevestigt reeds het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen.

Wat betreft de vaststellingen rond de kostprijs van de speciale maaltijd voor de talibancommandant voert verzoeker aan dat zijn tante en oom in het district Bagram van Parwan wonen en dat eventueel geld van hen nooit tijdig ter plaatse kon geraken om de speciale maaltijd te bezorgen. Verzoeker brengt geen enkele concreet gegeven bij waaruit zou kunnen blijken dat dit niet tijdig zou kunnen gebeuren.

Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat deze commandant twee dagen later is komen eten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verzoeker toont niet aan dat een tijdspanne van twee dagen onvoldoende zou zijn om het geld bijeen te krijgen om de commandant en strijders de gevraagde speciale maaltijd te kunnen voorschotelen te meer het ongeveer naar eigen zeggen een uur en een

kwartier duurt om verzoekers oom en tante in Bagram te bereiken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers vader wanneer hij wordt aangesproken met de vraag om een speciale maaltijd te bereiden, deze onmiddellijk afketst met de melding dat hij niet de middelen heeft om iets speciaal te voorzien. Gelet op het risico dat hiermee gepaard ging, kon worden verwacht dat verzoekers vader iets omzichtiger te werk zou gaan en bijkomende vragen stelde naar het tijdstip waarop deze commandant zou komen, waardoor kon worden nagedacht over de mogelijkheid om verzoekers tante en oom in Parwan aan te spreken. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers vader resoluut stelde dat een speciale maaltijd niet mogelijk was zonder eerst andere en veiligere opties te overwegen. Het argument dat de schuld van 8000 dollar die door zijn oom en tante werd voorgeschoten nog steeds openstaat, omdat zijn moeder er niet in geslaagd is voor haar overlijden de eigendommen te verkopen en de familiewoning is beslag is genomen door de taliban, doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de vaststellingen inzake de overlijdensdatum van verzoekers vader citeert verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat in zijn verklaringen gelezen kan worden dat hij tweemaal benadrukt dat hij het tijdstip *“ongeveer”* kan situeren, dat hij de moord een eerste keer situeert *“ongeveer drie maand voor zijn vertrek”* en een tweede keer *“kort voor nieuwjaar”*, maar dat hij er direct aan toevoegt dat hij het niet exact weet, maar wel ongeveer.

Verzoeker is dan ook van mening dat elke objectieve waarnemer zal vaststellen dat hij initieel te kennen heeft gegeven dat hij niet exact het tijdstip van zijn overleden vader heeft gegeven, maar dit *“ongeveer”* heeft weergegeven en dat hij in een tweede ronde naar waarheid en in overeenstemming met zijn eerste antwoorden niet exact de maand kan noemen waarin zijn vader werd vermoord.

De Raad kan evenwel niet anders dan vaststellen dat verzoeker initieel de dood van zijn vader drie maanden voor zijn vertrek kon situeren en dit meer bepaald, tijdens de laatste maand van het jaar 1398, kort voor het nieuwe jaar, in de maand hout (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) om vervolgens wanneer verzoeker nogmaals bevraagd wordt naar de maand waarin zijn vader werd gedood te antwoorden dat hij dit niet weet (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Indien verzoekers vader daadwerkelijk om het leven kwam in de door verzoeker geschetste omstandigheden en verzoeker reeds een eerste maal tijdens het door hem zelf bestempelde korte onderhoud melding kan maken van de maand waarin dit gebeurde, kan wel degelijk worden verwacht dat hij dit kan herhalen tijdens ditzelfde persoonlijke onderhoud. De vaststelling dat verzoeker de tweede maal wanneer hij naar het tijdstip van overlijden werd bevraagd naar de maand waarin dit gebeurde, antwoordde dat hij dit niet weet terwijl hij eerder nog duidelijk de maand *“hout”* opnoemde doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De argumentatie dat hij het exacte tijdstip niet kon opgeven, herhaaldelijk het woord *“ongeveer”* heeft gebruikt, en verwezen naar *“ongeveer 3 maand voor zijn vertrek”* en *“kort voor nieuwjaar”* doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker wat betreft de vaststelling dat verzoeker en zijn familie na de dood van zijn vader in hun huis in het dorp bleven wonen, aangeeft dat hij en zijn familie gehecht zijn aan de familiewoning en de bijhorende landbouwgrond de enige bron van inkomsten is, kan hij niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat deze enkele argumenten van gehecht zijn aan een familiewoning en economische motieven verzoeker en zijn familie hen ervan zou weerhouden hebben om te vluchten indien hun leven daadwerkelijk in gevaar zou zijn. Opnieuw kan verwezen worden naar verzoekers familie in Parwan, die hen mogelijks zou kunnen opvangen. Het argument dat zij naïef waren en hoopten dat de taliban hen gerust zou laten, omdat de optie van vluchten hen voor zeer penibele overlevingsproblemen zou stellen, kan geheel niet overtuigen. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn familie hun economische en financiële omstandigheden bij een eventuele vlucht laten primeren op hun eigen veiligheid te meer verzoeker over en tante en oom beschikt in Parwan, die welvarend genoemd kunnen worden en zo blijkt verzoeker genegen zijn, zelfs in die mate dat zij zijn reis naar Europa van 8000 dollar financierden en bijgevolg ook hulp zouden kunnen en willen bieden.

Verzoeker acht het vervolgens meer dan logisch dat de taliban hun rangen zouden proberen te versterken met de zoon van een man die door hen was vermoord omdat hij na een weigering om belasting en materiële steun onder de vorm van eten te geven het ook nog had aangedurfd om te weigeren de taliban te vervoegen. Verder stelt verzoeker dat het na wat ze met zijn vader hadden gedaan voor hem en zijn moeder duidelijk was dat ze maar twee opties hadden vluchten of de taliban vervoegen. Verzoeker doet opnieuw met een dergelijk algemeen betoog geen afbreuk aan de concrete vaststellingen.

Gelet op de voorgaande door verzoeker zelf geschetste omstandigheden, acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban hem niet onmiddellijk meenam, maar hem eerst een waarschuwing kwam geven dat ze hem gaan rekruteren. Verzoeker biedt met zijn algemene betoog hiervoor geen enkele valabele verklaring.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen omtrent het gegeven of verzoekers broer de deur al dan niet opendeed toen de taliban aanklopte, geeft verzoeker te kennen dat hij door een onachtzaamheid de fout niet heeft opgemerkt bij de voorlezing van het verslag op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat hierin nochtans duidelijk te lezen viel dat verzoeker verklaarde *“mijn broer deed de deur niet open. Hij zei hen enkel dat ‘mijn vader en broer niet thuis zijn. Taliban ging weg’”* (vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, dat hij daar alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient en dat hij de tolk goed heeft verstaan. Het kan dan ook niet volstaan om een dergelijke manifeste tegenstrijdigheid thans te wijten aan een onachtzaamheid toen hem het verslag werd voorgelezen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij dergelijke verklaringen in eerste instantie zelf heeft afgelegd en de kans heeft gekregen om zijn verklaringen te modificeren wanneer het verslag hem werd voorgelezen. Bovendien staan deze verklaringen in schril contrast met de verklaringen die hij tijdens het persoonlijk onderhoud aflegde waar hij stelde *“hij had de deur opengedaan omdat ze zeiden ‘we gaan je niets zeggen’”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat indien verzoekers broer de deur daadwerkelijk zou hebben opengedaan, een versie waarin hij volhardt in het verzoekschrift, het verzoeker, wanneer zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen, zou zijn ontgaan.

Dit klemmt des te meer, aangezien het feit wanneer de taliban voor de deur staat na reeds enkele voorgaande bezoeken en de broer van verzoeker naar de deur wordt gestuurd om de taliban te melden dat er niemand van de mannelijke familieleden thuis is, om een ingrijpende en hachelijke onderneming gaat. Een dergelijke gebeurtenis is bijgevolg van die aard dat van verzoeker wel degelijk wordt verwacht dat hij hierover eensluidende verklaringen aflegt.

Verzoekers betoogt dat de taliban alsmaar grotere delen van Afghanistan onder zijn controle kreeg en dat de Afghaanse overheid zeer achterdochtig optrad tegen intern ontheemde vluchtelingen die, zoals met verzoeker het geval was, afkomstig waren uit gebieden die stevig onder controle van de taliban stonden; dat de taliban er bekend stonden om hun *“sluipende tactieken”* bij het veroveren van nieuwe provincies en er heel vaak werden zogenaamde *“sleeping cells”* van vooruitgestuurde talibanstrijders betrapt in gebieden die de taliban probeerden te veroveren; dat deze vooruitgestuurde spionnen steeds ervaren talibanstrijders van het mannelijk geslacht zijn waardoor het bijgevolg niet te verwonderen is dat de moeder en jongere broer van verzoeker niet verdacht werden; dat Parwan, waar de grote Amerikaanse legerbasis van Bagram gevestigd was, voor de taliban een doelwit was van spionage; dat het feit dat in 2020 de taliban alsmaar meer gebieden veroverde op het regime moet het Afghaans leger en de veiligheidsdiensten op scherp gezet hebben, dat het dan ook niet hoeft te verwonderen dat een tip over Pashtou sprekende nieuwkomers in een wijk au sérieux genomen werd door de overheid en geleid heeft tot een bezoek aan de woning van de oom van verzoeker; dat verzoeker vermoedt dat iemand uit de wijk waar zijn oom woont en waar hij verbleef samen met zijn moeder en jongere broer de autoriteiten verwittigd heeft van de aankomst van Pashtou sprekende interne vluchtelingen; dat de oom van verzoeker al heel lang in de wijk woont en bekend was bij de autoriteiten als iemand die zeker niet gelinkt kon worden aan de taliban en dat dit er klaarblijkelijk ertoe heeft geleid dat de soldaten genoeg namen met de verklaring van de oom dat er in de woning twee Pashtou sprekende ontheemden waren aangekomen, te weten de moeder en jonge broer van verzoeker, is dermate doorspekt met algemene en hypothetische beweringen dat het geheel niet kan volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De argumentatie omtrent de situatie van de taliban en de overheid ter plaatste op dat moment wordt niet gestaafd door objectieve informatie. Verder zijn verzoekers argumenten met betrekking tot het bekend worden van de aanwezigheid van nieuwkomers in de wijk van zijn oom louter op vermoedens en veronderstellingen geënt. Ook hier biedt verzoeker geen enkel concreet bewijs.

Wat betreft de verklaring van de lokale bestuurders van Parwan/Bagram die werd toegevoegd aan het verzoekschrift ter bevestiging van de beschuldiging van spionage aan het adres van verzoeker (stuk 4 van het verzoekschrift), voegt verwerende partij een vertaling van dit stuk bij hun verweernota.

Uit deze vertaling blijkt dat het niet geheel duidelijk is wie de verklaring heeft opgesteld. De verklaring vat aan met de zin dat *“we op 20/08/8/1398 het district Tagab verlieten”* om te eindigen met de zin dat

“wij, alle mensen van het dorp getuigen dat M. wegging van het dorp om zijn leven te redden”. Een dergelijke vaststelling doet reeds vermoeden dat het om een gekunsteld document gaat.

De Raad stelt ook vast dat de inhoud van het document in schril contrast staat met verzoekers eigen verklaringen. In het document wordt gesproken over het feit dat degene die het district Tagab verlieten, waarmee de Raad aanneemt dat het over verzoeker en zijn familie gaat, in het district Bagram onderdak vonden in een armenhuis waar zij stiekem verbleven voor drie weken, terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelde dat zij na het vertrek uit hun dorp rechtstreeks naar de woning van zijn oom en tante zijn gereisd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 23, 24).

Gelet op dergelijke vaststellingen kan er aan dit stuk geen enkele bewijswaarde worden verleend. Te meer gelet op de hoge graad van corruptie in het land, waarvan ter staving de COI Focus Afghanistan – Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 aan de verweernota werd toegevoegd.

Wat betreft de verklaring van de lokale bestuurders uit verzoeker zijn geboorteregio die verzoeker ter bevestiging van zijn problemen met de taliban (stuk 5 van het verzoekschrift), neerlegt, merkt de Raad op dat verzoeker louter verwijst naar de geloofwaardige verklaringen die hij heeft afgelegd. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, waardoor een dergelijk stuk niet kan volstaan om hier een ander licht op te werpen. Uit de vertaling van dit stuk, aanwezig in het administratief dossier blijkt ook dat het om een gesolliciteerd document gaat, dat derhalve geen objectieve bewijswaarde heeft.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit de vertaling blijkt dat ook dit document moeilijk verenigbaar is met verzoekers verklaringen. Zoals hoger reeds werd vastgesteld verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, in weerwil van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zijn broer de deur voor de taliban heeft opengedaan, waarin hij ook in het verzoekschrift nog volhardt. In het relaas van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud is er geen enkele keer sprake van het feit dat de deur voor de taliban niet werd opengedaan. In het document wordt evenwel vermeld dat verzoekers familie meermaals voedsel bereidde voor de taliban, dat zij op een nacht de deur niet hebben opengedaan voor de taliban waarna de taliban verzoekers vader opdroeg jihad te gaan voeren. Bijgevolg is ook een dergelijk stuk niet bij machte de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hij recent heeft vernomen dat zijn moeder op 9 september 2021 is overleden. Zijn broer vertelde dat zijn moeder ziek is geworden tijdens haar verblijf in Bagram. Gezien de ernst van haar gezondheidsproblemen werd ze na opname in het lokale ziekenhuis doorverwezen naar het Sultan Curative Hospital van Deh Sabz in Kabul alwaar ze is overleden. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een foto van de begrafenisplechtigheid toe, alsook een kopie van haar overlijdensakte opgesteld op 10 september 2021 door de *“General Director”* van het ziekenhuis Sultan Curative Hospital (stuk 11 van het verzoekschrift). Verzoeker benadrukt dat hij nu een wees is en in Afghanistan nog enkel een jongere broer heeft van vijftien jaar. Hij meent dat het onredelijk is om een alleenstaande jongeman terug te sturen naar Afghanistan, gelet op de ongeziene humanitaire crisis die het land doormaakt. In de aanvullende nota die verzoeker op 25 april 2022 overmaakte met daarbij gevoegd de *“gecorrigeerde versie van de overlijdensakte van de moeder”*, wordt gesteld dat het ziekenhuis in de neergelegde overlijdensakte een vergissing heeft begaan en dat de overledene niet de zus is van Z.K., maar wel de echtgenote

Ondanks de gecorrigeerde versie van de overlijdensakte, kan de Raad samen met verweerder vaststellen dat deze in een wel zeer slecht Engels is opgesteld, hetgeen niet aannemelijk wordt geacht voor een overlijdensakte die werd opgesteld door de algemeen directeur van een ziekenhuis. Voorts kan worden vastgesteld dat het in Afghanistan wel zeer gemakkelijk is om op eigen aanvraag correcties van een officiële overlijdensakte te ontvangen, hetgeen het authentiek karakter van de akte in vraag stelt.

Opnieuw wordt hierbij gewezen op de bij de verweernota gevoegde informatie omtrent corruptie en documentenfraude, waarbij deze gang van zaken kan worden verklaard.

Gelet op het geheel aan vaststellingen hebben ook deze documenten evenmin enige bewijswaarde.

Wat betreft de neergelegde foto van de beweerd begrafenisplechtigheid van verzoeker zijn moeder, merkt de Raad samen met verweerder op dat hier geenszins uit kan blijken wie de persoon op de foto is, noch in welke omstandigheden deze persoon zou zijn overleden. Aldus liggen er geen overtuigende stukken voor die het beweerd overlijden van verzoeker zijn moeder ondersteunen.

Daargelaten verzoeker het overlijden van zijn moeder niet met overtuigende stukken kan aantonen, toont hij evenmin aan hoe het overlijden van zijn moeder in zijn hoofd, een meerderjarige gezonde

jongeman met familie in Afghanistan een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan doen ontstaan.

Aangezien verzoeker de dood van zijn vader evenmin aannemelijk weet te maken (zie *supra*), kan dan ook geheel niet blijken dat verzoeker een wees is.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, als tegenstander van het regime te worden beschouwd. In de aanvullende nota van 26 september 2022 geeft verzoeker te kennen dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving en door zijn verwestering het risico loopt te worden vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan.

Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C- 585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en

arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Immers, *in casu* komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat hij grote inspanningen heeft geleverd om Nederlands te leren, dat hij zich in een gemengde klas van jongens en meisjes heeft aangepast, dat hij niet meer te onderscheiden is van Belgische leeftijdsgenoten, dat zijn kleding, zijn muziekvoorkeur, zijn omgang met meisjes binnen en buiten de schoolomgeving en zijn gebruik van sociale media identiek zijn aan zijn Belgische vrienden, dat hij zijn geloof op een niet-actieve wijze beleeft, dat hij sinds zijn aankomst in België geen vijf keer een moskee heeft bezocht, dat hij tijdens de vakantiemaanden een vakantiejob in een beschutte werkplaats heeft uitgevoerd tot algehele voldoening van zijn werkgever en zich daar zonder enig probleem heeft geïntegreerd in een gemengde werkgemeenschap en er talrijke mannelijke en vrouwelijke vrienden maakt.

Het komt echter aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ongeveer zeven maanden onderweg was om bij binnenkomst in België onmiddellijk een verzoek om bescherming in te dienen en dit op 29 december 2020. De Raad

wijst erop dat verzoeker op 30 juni 2021 meerderjarig werd, waardoor kan worden afgeleid dat hij minstens bij zijn vertrek in 2020 zestien à zeventien jaar was en bijgevolg al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van een kleine twee jaar en half in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaarde zijn hele leven in de provincie Kapisa te hebben gewoond tot aan zijn vertrek, dat hij in zijn dorp naar de moskee ging, dat hij tot de zesde klas naar school is gegaan, dat hij zijn vader heeft geholpen met de koop en verkoop van granaatappels, dat hij op de landbouwgronden van het gezin heeft gewerkt, dat hij naar de radio luisterde in Afghanistan, dat hij ook nog een netwerk in Afghanistan heeft, nu hij blijkens zijn eigen verklaringen minstens een broer, een oom en een tante heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 7, 8, 9). Ook blijkt uit voorgaande vaststellingen dat verzoeker de dood van zijn vader en moeder niet aannemelijk wist te maken, waardoor niet kan gesteld worden dat deze personen niet meer Afghanistan aanwezig zouden zijn.

Met betrekking tot de bij de aanvullende nota van 26 september 2022 gevoegde stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling en leven in België merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Voorgaande stukken, met inbegrip van de voorgelegde foto's, die overigens gemakkelijk geënceneerd kunnen worden en waarvan de bewijswaarde zeer relatief is, alsook de brief van de directeur van de beschutte werkplaats waaruit blijkt dat verzoeker gelet op zijn inzet, verantwoordelijkheidszin en arbeidsattitude, in aanmerking komt voor een job als teambegeleider, tonen niet aan dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Hiervoor verwijst de Raad naar de uiteenzetting *supra*, waar de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande het ongeloofwaardig asielrelaas van verzoeker werden bevestigd. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en zijn verblijf in Europa, maakt verzoeker, die bij zijn aankomst in België zeventien jaar en een half was, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en slechts twee en half jaren in België verblijft, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afgaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven

dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF